

ÚVOD

„Co je mu?“ Malé fence se chvěly vousky a rozrušeně štouchala čeníškem do dlouhých stébel trávy. „Nerozumím tomu. Co se děje?“

Potom ji opustila odvaha a fenka uskočila zpět ke svým bratrům. Další štěně, to, které leželo v trávě před ní, se ani nehnuło. Skrz zelená stébla viděla obrys jeho hubeného hrudníčku, ale ne všimla si, že by se zvedal a klesal. Viděla také jedno ucho, ale ani to se nehýbalo, dokonce ani u samé špičky. Oči štěněte vidět nebyly, ale malé fence něco napovídalo, že je to tak lepší. Zachvěla se strachem a nejistotou.

Jeden z jejích bratrů, ten menší, se k ní přitiskl. Ucítla, jak se jeho vlhký čumáček dotkl jejího ucha. „Myslím, že je mu zle. Jako mamince.“

Malá fenka se zachvěla. Ano, mamince bylo zle. Bylo jí zle od toho souboje, který slyšeli předchozí noci. Maminka se po něm odplížila pod dům a nakázala štěňatům, aby ji chvíli nechala o samotě. Řekla jim, že jí brzy bude lépe, ale prozatím ji mají nechat odpočívát.

Maminka byla zalezlá už hrozně dlouho. *Ach, maminko, pomyslela si malá fenka a potlačila zakňučení. Copak už ti není lépe? Trvá to už tak dlouho... a teď je tu tohle další štěně, je mu taky zle a my nevíme, co s ním...*

„Možná bychom to štěně měli probudit,“ ozval se bratříček.
„Neměli bychom ho vzít dovnitř, do tepla a bezpečí?“

„Nevím, jestli ho dokážeme probudit,“ zakňučela nešťastně.
„Vypadá, že spí opravdu hluboce.“

A pak tu bylo ještě něco, co nechtěla vyslovit nahlas. Když váhavě zavětrila, znovu zachytila ten divný zápach, ze kterého jí běhal mráz po zádech. Nebyl to správný psí pach. Takhle by žádné štěně nemělo být cítit, pomyslela si udiveně. Připomínalo to staré maso, nesnědené zbytky, které po sobě nechali dospělí psi.

„Oba dva říkáte hlouposti.“ Druhý bratr, největší ze sourozenců, promluvil svým obvyklým paličatým a nabručeným tónem, ale přesto nedokázal skrýt třes ve svém hlase. „Nemusíme dělat vůbec nic. Smečka se za chvíli vrátí domů, Alfa uzdraví maminku a potom uzdraví i svoje štěně.“

„Určitě se Alfa vrátí?“ zakňoural menší bratr.

„Samozřejmě že se vrátí,“ řekl větší bratr sebestjistě a ukázal čenichem na nehybné tělíčko. „Tamto je její štěně, takže se musí vrátit. Chápeš? Maminky svá štěňata nikdy neopouštějí.“

„Aha...“ Nejmenší ze sourozenců nejistě zavrtěl ocasem. „A až to svoje štěně uzdraví, mohlo by si s námi hrát?“

Větší bratr tentokrát neodpověděl a mlčela i malá fenka. Všimla si bratrova úzkostného výrazu. Nehybné štěně nevypadalo, že by ještě někdy mohlo běhat a dovádět.

Fenka sebrala odvalu a začala se plížít orosenou trávou. V životě zatím nepoznala nic mimo tuto uklidňující zeleň. Tohle byl její svět a ta sladká, známá a čerstvá vůně stébel téměř zakrývala zvláštní pach štěněte. Fenka se přinutila připlazit se k němu tak blízko, až se její rozechvělý čenich takřka dotýkal jeho boku.

Na krku štěněte uviděla místa s naježenou srstí. Srst byla tmavá a chlupy byly spojené do odstávajících bodlin, jako kdyby se namočily a potom uschly. *Zvláštní*, pomyslela si. Potom jí došlo, že v kůži pod zježenou srstí jsou rány. Byly rozeklané, s potrhanými okraji a trochu připomínaly díry, které fenka a její bratři udělali do měkké srsti, na které spali. Kousat měkkou srst bylo pro štěněnata uklidňující a jejich malé zoubky v ní nadělaly paseku. Rány na štěněcím krku se však zdály být mnohem větší.

Nedávalo to smysl. Fenka se snažila soustředit a přijít na to, co se vlastně stalo, ale nešlo to. Místo toho ucítila, jak se jí znenadání sevřel žaludek hladem. Vydala tiché a zoufalé zakňučení.

„Neboj se,“ ozval se hlas jejího většího bratra. „Všechno se spraví, až se vrátí Alfa.“ Už nezněl tak jistě jako předtím. Hlas se mu zlomil, jako by sám nevěřil svým slovům.

Bratrova náhlá nejistota způsobila, že se fence znovu bolestivě stáhlo břicho a měla pocit, že se jí žebra svírají jako klec okolo srdce. Zaklonila hlavu a vyrazila ze sebe několik zoufalých zavytí plných strachu a bezmoci.

„Maminka se nehýbe! To štěně je studené! Co se to děje? Proč se nepohnou?“

„Kde je Alfa?“ zavyl žalostně její menší bratr.

„Nikdo tu není!“ kvílela. „Nezbylo tu nic k jídlu a smečka nás opustila! Nechali nás tady a odešli. Jsme sami!“

Ted' už to nevydržel ani větší bratr a vyl zděšeným hlasem plným zármutku. „Odešli a opustili nás! Jsou pryč! Jsou pryč!“

Jejich zděšené vytí se neslo nad trávou a korunami stromů, stoupalo k nebi a vracelo se s ozvěnou zpět, ale fenka věděla, že na celém světě není jediný pes, který by je mohl slyšet. Když jí to došlo, popadla ji nesmírná hrůza a z hrdla se jí vydralo bezmocné zakvílení.

Najednou však cítila, jak ji do boku štouchl čenich jejího většího bratra, „Tiše!“ zakňučel rozechvěle. „Ticho, vy dva. Někdo sem jde!“

Všichni tři okamžitě ztichli a znehybněli s pocitem nového, bezprostředního nebezpečí. Malá fenka zhluboka dýchala, snažila se uklidnit a už nekňučet. Když si olízla pysky a zavěťřila, ucítila to také – pach cizích psů.

Cizích psů, kteří míří jejich směrem.

Fenka se podívala na oba své bratry a v jejich očích uviděla stejnou směsici hrůzy a naděje, jakou cítila i ona.

Jste tu úplně opuštění... ach, maminko...

S náhlým přívalem paniky se štěňata zběsile rozběhla ke svému pelíšku z měkké srsti a cestou klopytala jedno o druhé. *Pelíšek znamená bezpečí*, pomyslela si malá fenka a snažila se vyprostit zpod tlap svých bratrů. *V pelíšku nám nikdo nemůže ublížit!*

Štěňata se skutálela do pelíšku a hlasitě oddychovala. V doupeti bylo teplo a jeho pach byl důvěrně známý. Všichni se k sobě přitulili a fenka se přitiskla kručícím bříškem k měkké srsti. Věděla, že se musí držet při zemi. Byla tak vyděšená, že se neodvažovala ani vyhlédnout ven. Nesmí vydat ani hlásek, ani pípnutí. Nesmí se ani hnout...

Možná nám pomůžou. Dospělí psi přece vždycky pomáhají štěňatům. Vždycky... nebo ne?

V hlubinách její paměti se pohnulo něco odporného a dávno zapomenutého a malá fenka zavřela oči.

Anebo nás zabijí...

KAPITOLA PRVNÍ

Bouře vystoupila ze stínu korun stromů a na chvíli se zastavila, aby si protáhla tlapy a záda. S rozkoší zaryla drápy do hlíny a nechala na sebe dopadat ranní paprsky Slunečního psa. Světlo jí hrálo a hladilo po hladké srsti a z husté trávy okolo ní stoupaly silné pachy králíků, myši a veverek. Bouře spokojeně vdechovala vůně, které k ní přinášel lehký vánek. Vyhlídky na dnešní lov vypadaly slibně.

Byl krásný den na počátku Novolistí a Bouře byla plná optimismu. Dnes dostala poprvé šanci sama vést loveckou výpravu a byla pyšná na to, že jí Štístko projevil takovou důvěru. *A projevoval mi ji úplně od počátku*, pomyslela si vděčně. Zlatosrstý Štístko se stal Betou smečky, ačkoliv to nebylo tak dávno, co žil jako pes samotář. Bouře mu byla nesmírně zavázaná...

Když se ohlédla přes rameno, uviděla přicházet ostatní členy své výpravy. *Jedni z nejlepších psů z celé smečky*, pomyslela si hrdě. Snap, která již dlouho patřila do Hvězdiny smečky, byla odjakživa skvělou lovkyní. Miky, jakkoliv vyrostl na vodítku, se naučil stopovat kořist

stejně dobře jako ti nejlepší divocí psi. Šíp, hlídací pes, který dříve patřil do Bladiny smečky, byl soustředěný, disciplinovaný a smrtelně přesný... a potom tu byl Ševel, někdejší člen Běsovy smečky. Možná to nebyl nejlepší lovec na světě, ale teď, když už nemusel snášet šikanování ze strany toho šíleného psa, měl velkou touhu potěšit své nadřízené a dokázat, že je přínosem pro svou smečku.

Dohromady tvořili dost nepravděpodobnou směsici, ale právě z toho měla Bouře největší radost. Nějakou dobu před jejím narozením otrásla Zeměpsice světem při Velkém zavrčení. Kdyby to neudělala, smečky, ze kterých pocházeli psi v její lovecké skupině, by se nikdy nespojily do jedné. Konec konců, Miky a Snap nemohli pocházet z odlišnějších prostředí – Snap vyrůstala v divoké smečce, kterou napřed vedl vlčí pes a poté Hvězda, zatímco Miky žil v domě se svými dlouhými packami. Ale to bylo předtím, než Velké zavrčení zničilo město, změnilo celý svět a přinutilo každého psa bojovat o přežití. Teď byli navzdory předchozím rozdílům všichni členy jedné smečky a každý přispíval svými přednostmi a dovednostmi k tomu, aby se jí dařilo.

Bouře nikdy úplně nechápala, proč se Štístko tak často vrací v myšlenkách k Velkému zavrčení, ale když potom sama prožila velkou bitvu – tu, kterou nazývali Psím běsněním – došlo jí, proč pro něj ta událost měla takový význam. Když pes zažije tak náhlý zvrat, který otřese jeho světem, vše je najednou jiné: půda pod tlapami, pachy v chřípí, každý zvuk, který dolehne k nastraženým uším. Vše mělo najednou jiný význam – a nešlo jen o případné hrozby a nebezpečí, ale i o nové příležitosti.

Během období Ledového větru bylo málo kořisti a jen s obtížemi se něco dalo chytit, ale teď se na větvích stromů nalévaly

pupence, na keřích vyrůstaly malé lístky a zelené louky se najednou hemžily novým životem. Bouře si předsevzala, že dnešní lov bude rychlý a úspěšný. „Podívej se tamhle na tu díru,“ ozval se jí kousek od ucha Mikyho laskavý hlas a Bouře div nevycenila tesáky. Miky a Snap se jí od chvíle, kdy vyrazili z tábora, snažili radit a říkat, co má dělat, přestože to měla být ona, kdo povede skupinu. *Copak to Miky nechápe?*

„Tamhle, vidíš?“ pokračoval černobílý farmářský pes, který si nevšiml, že Bouře tiše skřípe zuby. „Tam za tím kopečkem,“ dodal a ukázal čenichem na vzdálený svah malého údolí, k prohlubni v zatravněné zemi obklopené mladými břízkami.

„Dobře, za pokus to stojí,“ zavrčela Bouře.

„Můžeme to tam bez potíží obklíčit a potom vyženeme kořist ven,“ pokračoval Miky. „Kousek od toho místa teče potok, asi tam bude králíčí doupe.“

„Já vím, Miky,“ odsekla Bouře.

Miky překvapeně nastražil uši a olízl si pysky. „Řekl jsem něco špatného, Bouře?“

„Ne, jenom...“ Bouře se zarazila, když si všimla Mikyho ublíženého výrazu. Uvolnila se a omluvně mu olízlá tvář. „Nezlob se Miky, jsem jenom trochu napjatá.“

Jenom se jí snažil pomoci. Miky navíc společně se Štístkem zachránil ji a její bratry, když ještě byli bezmocnými a opuštěnými štěňaty. Vždycky se o ni staral.

Jenže já chci ukázat, že na to mám. Kéž by mi dali volnou tlapu...

Jenže to už se objevila Snap, aby také přispěla bezesporu dobře míněnou radou. „Moc se mi nelíbí ty stromy, Bouře,“ řekla a s nakloněnou hlavou se dívala příslušným směrem. „Králíci by

okolo nich mohli začít kličkovat a my bychom měli na několika místech zatarasenou cestu.“

Bouří se podařilo zůstat v klidu, ačkoliv sama nevěděla, jak to dokázala. Touha se jednoduše rozběhnout a lovit byla nesnesitelná a polštářky na tlapkách ji pálily, jako by si je odřela na hrubé skále. Nepřála si nic než se hýbat, jenže teď musela stát. V trávě na druhém svahu se občas objevil záblesk světle hnědé srsti. Nic netušící králíci se pohybovali klidně a pomalu – zatím – ale Bouře věděla, že jakmile se její skupina přiblíží k noře, bude to vypadat jinak. Klíčem k úspěchu bude rychlost.

„Myslím, že s těmi stromy si nějak poradíme, Snap,“ řekla Bouře tiše. „Vyrážíme k té díře, ale cestou dávejte pozor, jestli neucítíte nějakou další kořist. Nemůžeme počítat s tím, že chytíme dost králíků pro všechny.“

Musela si připomenout, že Snap a Miky stojí v hierarchii smečky výš než ona. *Ale nevadilo by mi, kdyby se ke mně konečně přestali chovat jako k tomu malému štěněti, které Štístko a Miky zachránili.* S tichým povzdychem kývla na svou skupinu.

„Chci si všechno dopředu naplánovat, aby pak každý věděl, co má dělat, a mohli jsme se tam v tichosti přiblížit. Až budeme u doupěte, Snap a Šíp to vezmou okolo směrem k potoku. My ostatní se rozprostřeme mezi norou a tou otevřenou loukou, takže králíci nebudou mít kudy utéct. Mělo by se nám podařit chytit dva nebo tři. Držte se při zemi a nezapomeňte se cestou poohlížet po další kořisti.“ Kývla hlavou a doufala, že tím ostatním projeví úctu, ale zároveň nenápadně zdůrazní svou autoritu, a potom vyrazila směrem k vysokým topolům.

Všichni psi byli rázem ostražití, našlapovali s nejvyšší opatrností

a plížili se těsně nad zemí. Ševel proklouzl kolem ostatních a objevil se vedle Bouře. Fenka mu věnovala tázavý pohled.

„Myslím, že je to skvělý plán, Bouře,“ řekl Ševel tichý hlasem plným nadšení. „Jsi skvělá lovkyně!“

Bouře překvapeně strhla ušima. „Tedy... díky,“ odpověděla. „Ráda bych vedla další lovecké výpravy, takže doufám, že se nám to dneska podaří.“

„O tom nepochybuju! A na co myslíš, že ještě narazíme? Třeba na jelena?“

Bouře si pobaveně odfrkla a zavrtěla hlavou. „Takové štěstí nás asi nepotká. Ulovit jelena navíc není nic snadného.“

„Ty bys to určitě dokázala,“ řekl Ševel. Oči šedého psa zářily obdivem a Bouře uhnula pohledem. Musela se soustředit na tichý plíživý pohyb nezbytný pro úspěšný lov.

Zároveň pocítila, jak jí celým tělem projela vlna neklidu. Ševel jí projevoval úctu hraničící se zbožňováním. Začalo to ve chvíli, kdy během Ledového větru zabila Blade, zuřivou vůdkyni smečky hlídacích psů. Bouře to musela udělat – a po tom všem, co Blade udělala jejím sourozencům a psům z Divoké smečky, toho ani nelitovala. Ale tuhle část svého života už chtěla nechat za sebou. Teď byla nadějnou lovkyní.

Přála by si, aby se Ševel přestal neustále vracet k Psímu běsnění a úloze, kterou v něm sehrála. Teď před sebou měli nový život a Bouře byla odhodlaná postarat se o to, aby její smečka žila v míru a blahobytu. Příliš dlouho musela prokazovat, že není žádná krvelačná bestie, přičemž jí v tom rozhodně nepomáhal přístup Alfy, bývalého vůdce Divoké smečky. Už si tím nechtěla nikdy znovu procházet.

